

Poštovani uzvanici,

Ispred mladih Bošnjaka i njihovih prijatelja ovog konvoja želim zahvaliti svima koji su i ove godine omogućili da ovaj konvoj uspješno organiziramo i uz Božju pomoć, nadam se, i realiziramo. Želim iskoristiti priliku i ovim putem se posebno zahvaliti Gradskom uredu za obrazovanje, kulturu i šport koji nam je omogućio da ove godine proširimo sudjelovanje u konvoju sa profesorima povijesti na nivou Zagrebačkih srednjih škola kao i omogućimo najboljim učenicima trećih i četvrtih razreda srednjih škola na županisjkom natjecanju iz povijesti ovo putovanje kao svojevrsnu nagradu za njihov trud i zalaganje. Ideja je da se o genocidu u Srebrenicu upozna učenike srednjih škola kroz Europski dan sjećanja na sam genocid u Srebrenici, prihvaćen i od strane Republike Hrvatske. Također se želim zahvaliti svima koji su po prvi puta sa nama u konvoju jer to znači da smo uspjeli u ideji širenja svijesti o Srebrenici.

Uvijek imam potrebu početi sa nekim dojmovima iz Srebrenice prošlih godina a uvijek u nadi da sa vama mogu podijeliti barem malu iskrnu nade. Ovaj put ću biti malo skepetičan.

Potočari 30.05.2010., kiša samo što nije počela, sve je tmurno oko nas baš kao i ambijent u kojem se nalazimo. Kao da se sve odjednom promijenilo i kao da je vrijeme stalo. Dvoje male djece stoji ispred našeg autobusa i stidljivo pogledavaju prema nama. Dvoje prelijepa djece, čiji su pogledi toliko uplašeni kao da ne žele to biti. Crni hangari puni jeze i očaja mogu ispričati toliko priča, ale kažu: 'nagutala se Srebrenica toga i previše i više ne može da ih svari'. S druge strane ceste, redovi nišana kojima nema kraja. Imena na spomenicima kojima nema kraja. Muška imena. Mlada i stara. Sjećam se, prošle godine sam tražio najbolji kut da slikam i dobijem sliku koja šalje poruku. Sve me je to opet dočekalo. Opet dočekalo. Znam, kad se vratim pitat će me svi - je li se što promijenilo očekujući neki pozitivan haber. Mislim u sebi, pa vjerovatno je. Nijanse. Ali jedno sigurno je. Broj više nije 8372...

U autobusima je bilo dosta ljudi koji su išli prvi put u Srebrenicu ili prvi put ovim BiH krajevima, te smo se potrudili, mi vođitelji autobusa, da im prenesemo bar trunčicu Bosne iz subjektivno-objektivne perspektive. Ne znam ni sam što se jos može ispričati o Srebreničkoj tragediji što već nije ispričano ill napisano.

"Masakr, krv, krv, masakr zapelo je kao knedla u grlu Enesu Kiseviću dok je čitao stihove svoje nove pjesme. To su bile zvijeri ... Zvijeri su to bile... NE! TO JE BIO ČOVJEK ...

Aktivno sudjelujući u organizaciji ovog konvoja od njegovih samih početaka imao sam se prilike susresti sa različitim značenjem ovog Konvoja pojedincu, naročito mladima.

U suštini, uvijek nešto novo, naročito ako je vezano uz nama bliske događaje i ratna stradanja, tada postaje zanimljivo i kao takvo se samo reklamira. U početku je odaziv ogroman, svi smo veliki patrioti jer valjda je to u ljudskoj prirodi tako, da se pojedinci poistovjećuju sa ljudskom tragedijom, naročito svog ili njemu bliskog naroda, kojeg pak veže neka zajednička crta. A kad razmislimo svi bi trebali biti objektivni ljudi, kojima je ljudska tragedija, ljudska tragedija.

Dolazak u Srebrenicu pridonese još na težini tako da je marketing sada potpun. Vraćamo se u Zagreb svi u istim mislima: Pa zar je

moguće da se to desilo u 20 stoljeću? Pun si dojmova i iznimno sretan.

Do iduće godine i eventualnog ponovnog sudjelovanja u Konvoju okusio si gorak okus mladenačkog života: ispiti, djevojke, roditelji, pa si zaboravio da postoji netko tamo u Srebrenici koji isto tako mašto o tome načinu života, pa makar bio tako gorak kao tvoj. Ali je tvoj
Nekad se pitaš, pa Bože ko ih tjera da tamo žive. Tamo nema života za mladog čovjeka. Pa to mora da je zbog tog poznatog Bosanskog inata. Imao sam prilike raditi promociju jedne izložbe za Palestinu i jednog dokumentarnog filma u jeku nemilih događaja prije dvije godine na tim prostorima. Naslov izložbe je glasio: "Dajmo im da žive". U centru pažanje su djeca, u prosieku 10-15 godina, u životnoj dobi prikazana uz bok svojih najvećih dječijih maštanja. Šta ću biti kad odrastem? Kroz cijelu izložbu se proteže misao . Ima li smisla vjerovati u nešto što je neostvarivo u jednoj zemlji u kakvoj oni žive.

Svakim odlaskom u Srebrenicu vidim tu djecu sa plakata, tamo. Jednom je jedan mudri čovjek rekao, da niši životi više nemaju smisla u trenutku kad počinjemo šutjeti o stvarima koje život znače.

E pa ti snovi toj djeci nešto znače a mi ćemo našim, nedolaskom omogućiti da oni počnu šutjeti o tome jer će shvatiti da se zaista nemaju čemu nadati. Pa zar želite oduzeti snove djeci?

Ono što bih želio prenijeti i mladima i starima u ovom auditoriju. Nije Srebrenica željna političke pompe di nekora, tko će dobivati političke bodove na njoj. Umorila se ona toga, unazad 16 godina. Ne zaslužuje Srebrernica da netko kaže, pa bio sam prošle godine pa zar moram svake ... Pa zar nitko ne razlučuje koja je poanta organiziranja konvoja u Srebrenicu. Odgovor na to pitanje nam najbolje daje Meša Selimović:

„...Kakvi su ljudi Bosanci? To su najzamršeniji ljudi na svijetu. Niskim se istorija nije toliko pošalila kao sa Bosnom. Juče smo bili ono što danas želimo da zaboravimo a nismo postali ni nešto drugo. S nejasnim osjećajem stida zbog krivice i otpadništva, nećemo da gledamo unazad a nemamo kad da gledamo unaprijed...

Postavite si pitanje: Zasto je to tako? Odgovor je lahak. Ne beri tuđu brigu. Pa neće nitko ni moju. Ali ono što sigurno znaš je da ćeš otići na nogomet nedjeljom jer ga plaćaš a i čini ti užitak. Brige ljudi, povratnika u Bosnu su tebi trenutna briga kada se suočiš sa tim problemom. Pa ako ništa, budi svjestan toga i tada i neka barem jednom godišnje budu tvoja briga. I onda si zapiši velikim slovima u svom kalendaru, zadnji vikend u petom mjesecu idem dati počast onima koji su učinili riječi Maka Dizdara živim, jer kako kaže veliki pisac "... ovdie se umire da bi se živjelo ..."

Neću biti entuzijastičan niti pričati o nekim budućim ekstenzijama ovog konvoja iako tu ima još prostora za poboljšanja i napredak koje sam čak najavio u ovo vrijeme prošle godine. Iskreno samo želim da ovaj konvoj opstane u onoj ideji koja je bila u glavi našeg dragog rehetli dr. Muhidina Alićehajića, a to će jedino uspjeti ako svi mi imamo isti nijet/razlog zbog kojeg smatramo da treba otići u Srebrenicu u sklopu ovog konvoja.

Za kraj, ipak jedan kontradikcija nakon svega, što sam rekao a bio bih i sam licemjer da kažem da nije tako.

Mesa Sellmovic je napisao o Bosni: "Nesreća je ta što smo zavoljeli tu svoju mrtvaju, pa nećemo iz nje, a sve se plaća pa i ta ljubav. Zar smo mi slučajno tako pretjerano mehki i surovi, raznježeni i tvrdi? Zar se slučajno zaklanjamo za ljubav kao jedinu izvjeznost u ovoj neodredjnosti, zašto?"

Zato što nam nije svejedno. A kad nam nije svejedno znači da smo poštteni. A kad smo poštteni, svaka čast našoj ludosti ..."

Adnan Demirović